

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. N. T.
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10. 7. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2023, č. j.
OAM-621/LE-BA07-D05-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 20. 6. 2023, č. j. OAM-621/LE-BA07-D05-2023 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 20. 6. 2023, č. j. OAM-621/LE-BA07-D05-2023, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 12. 5. 2023 tak, že tato

byla jeho posouzena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Součástí výroku rozhodnutí bylo i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**), je Rumunsko.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl dle žalobce špatně vyhodnotit otázku nepřislušnosti ČR k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle Dublinkého nařízení. Napadené rozhodnutí navíc dle názoru žalobce odporuje smyslu a účelu Dublinkého nařízení, poškozuje oprávněné zájmy žalobce a je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce podal dne 12. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR (jedná se o první žádost). Důvodem podané žádosti jsou především zhoršující se sociální, ekonomické a kulturní podmínky současně s bezpečnostní situací ve Vietnamu. Žalovaný označil žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou a stanovil Rumunsko jako stát příslušný k posouzení žádosti, s čímž žalobce nesouhlasí. Zároveň žalobci nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat, a to z důvodu legitimních obav o své zdraví a bezpečí. Žalovaný měl založit své rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce při pohovoru uvedl, že v roce 2018 přicestoval na pracovní vízum do Rumunska, protože byla dána příslušnost Rumunska dle čl. 12 odst. 1 Dublinkého nařízení. Dle žalobce je ale tento závěr mylný, navíc je založen na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgány ve správním řízení rozhodují na základě skutkového stavu známého ke dni vydání rozhodnutí. Žalovaný tak měl vycházet ze stavu, který mu byl znám při vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce *vsak* ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 20. 6. 2023, žádným platným vízem ani jiným pobytovým oprávněním, které by zakládalo příslušnost Rumunska, nedisponoval. Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, když tuto skutečnost a své závěry neověřil a naopak se spokojil pouze s tvrzením žalobce, že v minulosti disponoval rumunským pracovním vízem. Žalovaný se dále nezabýval platností víza. Tato informace je přitom stěžejní pro stanovení, zda se příslušnost státu k posouzení žádosti určí podle čl. 12 odst. 1, 2, 3 nebo 4 Dublinkého nařízení. Žalovaný měl informaci o pracovním vízu žalobce blíže prověřit a zjištěné poznatky ve svém rozhodnutí předložit. Jelikož tak vůbec neučinil, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce byl také toho přesvědčen, že v jeho případě nelze přistoupit k předání do Rumunska, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Tu spatřoval žalobce v tom, že podmínky uprchlických středisek a táborů v Rumunsku připomínají spíše podmínky táborů nucených prací. Dále žalobce poukázal na špatné hygienické podmínky a šířící se různá infekční onemocnění a různé druhy parazitů v zařízeních či omezené a někdy žádné příděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví. Z výše uvedených důvodů dospěl žalobce k závěru o existenci systematických nedostatků stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku. Žalobce pak zcela odmítl úvahy žalovaného vyjádřené na str. 3 a 4 rozhodnutí stran azylového řízení a situace v azylových centrech. Tyto považoval žalobce za zcela obecné informace o tom, že Rumunsko jako členský stát je vázáno předpisy EU a mezinárodními úmluvami, protože nebylo dosud vydáno žádné rozhodnutí či stanovisko, které by negativní situaci v

Rumunsku oficiálně deklarovalo. Žalobce v Rumunsku několik let žil, navíc se pohybuje v komunitě žadatelů, kteří mají s azylovým řízením v Rumunsku osobní, velmi negativní zkušenosti. Žalobce je proto přesvědčen, že jeho žádost nebude v Rumunsku posouzena řádně. Žalobce i proto považoval své přemístění do Rumunska za nepřijatelné. Žalobce byl přesvědčen, že státem příslušným pro posouzení jeho žádosti je právě ČR, neboť se v této zemi aktuálně nachází, právě zde o udělení mezinárodní ochrany požádal a v Rumunsku již zhruba rok nežije. V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení svých základních životních potřeb, jakožto i zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a zdravotní stav (to vše i ve vztahu k jeho rodině). Žalobce má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Rovněž byl žalobce přesvědčen, že v jeho případě byla na místě aplikace diskreční pravomoci dle čl. 17 Dublinského nařízení. Zvláštní okolnosti spatřoval v tom, že se aktuálně nachází na území ČR, pročez je nehospodárné, aby byl kvůli rozhodnutí o jeho žádosti přemísťován do jiné země. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 25. 7. 2023 a v jeho doplnění ze dne 1. 8. 2023 žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný byl i nadále přesvědčen, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že do Rumunska přicestoval na platné vízum. S ohledem na výpovědi žalobce požádal správní orgán Rumunsko o posouzení příslušnosti a dne 29. 5. 2023 odeslal žádost o převzetí. Dne 7. 6. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti, a to podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. K uvedenému žalovaný dodal, že každý členský stát, pokud je mu v rámci dublinského řízení zaslána žádost o převzetí, prověřuje svoji odpovědnost a z dlouhodobé zkušenosti v rámci implementace dublinského systému, je zřejmé, že pokud by měl členský stát jakékoliv pochybnosti o své odpovědnosti, tak by svůj souhlas nezaslal, přičemž právě Rumunsko patří ke státům, se kterým oddělení Dublinského střediska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR komunikuje velmi často. Žalovaný byl tudíž přesvědčen o tom, že pokud obdržel akceptaci Rumunska, bylo namíste učinit také závěr, že Rumunsko řádně svoji příslušnost zvažilo a poté dospělo k závěru, že je odpovědné. K podpoře uvedeného závěru se žalovaný opřel také o výpověď žalobce, který v průběhu správního řízení tvrdil, že v Rumunsku do března roku 2022 pobýval, z čehož dovodil, že čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení je v daném případě aplikovatelný. Žalovaný pak k uvedenému také dodal, že ze své praxe v rámci implementace Dublinského nařízení v průběhu posledních let jednoznačně vyvozuje určitý trend, a to v případech vietnamských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří byli zajištěni v zařízeních pro zajištění cizinců a kteří ve svých výpovědích shodně vypovídali, že na území evropských států se dostali letecky do Rumunska, a to na základě víza uděleného rumunskými úřady. Následně v Rumunsku nějakou dobu legálně pobývali a pracovali, neboť obdrželi pracovní povolení a poté, již z rozdílných důvodů, Rumunsko opustili. Žalovaný proto i v souvislosti s výpovědí žalobce v průběhu správního řízení a ve vztahu k zaznamenanému trendu dovodil, že v daném případě jsou naplněny všechny indicie k tomu, že žalobce mohl být držitelem dalších povolení k pobytu či pracovních víz, tudíž že je v jeho

případě možné aplikovat čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Žalovaný měl rovněž za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil i podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a následně dospěl k závěru, že v případě Rumunska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V souvislosti s čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný poukázal na stranu čtyři napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že podstatou čl. 17 Dublinského nařízení jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody, a následně uzavřel, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby, přičemž ani nebyly v jeho případě zjištěny žádné jiné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Žalovaný se měl také v průběhu správního řízení zabývat skutečnostmi, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů a pohovoru k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce neuvedl žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska. V Rumunsku dle své výpovědi nechtěl zůstat, protože tam nemohl našetřit peníze. O mezinárodní ochranu v ČR žalobce dle vlastního vyjádření žádá, aby zde mohl legálně pobývat, hledat si zde práci a vydělat peníze pro rodinu ve Vietnamu, ke které by se poté chtěl vrátit. Žalovaný si proto dovolil konstatovat, že žalobce jeví pouze známky tzv. ekonomické migrace, když neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a svou žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu legalizace pobytu a kvůli práci zde. Rovněž žalovaný v doplnění vyjádření uvedl, že pro potřeby probíhajícího soudního řízení požádal Rumunsko o explicitní vyjádření, jak měl žalobce v Rumunsku upraven svůj pobyt. Z odpovědi Rumunska ze dne 31. 7. 2023 vyplynulo, že vízum žalobce bylo platné do dne 10. 12. 2012. Platnost povolení k pobytu pak skončila ke dni 31. 8. 2022. Tuto odpověď Rumunska přiložil žalovaný přílohou. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
6. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je důvodná.
8. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „*Hlavním smyslem existence*

nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce či k věcnému posouzení žalobcoví žádosti, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce či důvody pro něž požádal o udělení mezinárodní ochrany, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti. Předmětem řízení tudíž nejsou především důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země původu (Vietnam) a všechny námitky tímto směrem jsou tudíž neopodstatněné.

9. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“
10. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
11. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce disponoval v době před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR rumunským vízem. Dále ze správního spisu vyplývá, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 23. 5. 2023 žalobce na otázku: „Předchozí pobyty ve státech EU“ uvedl: „Rumunsko-pracovní vízum (platnost 3/2018 - 12/2023)“. Dále z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 16. 6. 2023 vyplývá, že žalobce měl pobývat v Rumunsku na základě pracovního víza s platností dva roky, od března 2018 do března 2020. Na základě uvedených skutečností pojal žalovaný důvodné podezření, že by v případě žalobce mohlo být příslušné za vyřízení jeho žádosti Rumunsko. Z téhož důvodu proto žalovaný požádal Rumunsko o posouzení své příslušnosti. Dne 7. 6. 2023 obdržel žalovaný odpověď, v níž Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce, a to dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Současně bylo v odpovědi uvedeno, že svou příslušnost uznalo Rumunsko na základě víza, které bylo žalobci Rumunskými úřady uděleno. Zmíněné vízum bylo s platností do 10. 12. 2018.
13. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný určil příslušnost Rumunska k posouzení žádosti žalobce na základě víza, jehož platnost skončila dne 10. 12. 2018, neboť ze správního spisu nevyplývají žádné jiné prokázané informace o dalších žalobci v Rumunsku udělených

povolení k pobytu či vízech. Avšak čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení stanovuje pro svou aplikaci podmínku, aby platnost víza skončila méně než před šesti měsíci. V daném případě tato podmínka pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení nebyla s ohledem na zjištěné skutečnosti očividně splněna. Samotná akceptace Rumunska sama bez dalšího nepostačuje k prokázání správnosti závěrů učiněných žalovaným v napadeném rozhodnutí. Nad to soud upozorňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není také patrné, zda vůbec mělo být na žalobcův případ aplikováno právě výše uvedené ustanovení čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Jelikož ve svém rozhodnutí neuvedl žalovaný dobu platnosti pobytového oprávnění či v tomto případě víza, nelze z napadeného rozhodnutí seznat, proč žalovaný přistoupil k aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení namísto dalších v úvahu přicházejících ustanovení čl. 12 Dublinského nařízení (čl. 12 odst. 1, 2 nebo 3 Dublinského nařízení). Tento nedostatek by bylo možné překonat, pakliže by správní spis obsahoval rozhodné informace potvrzující závěry žalovaného, avšak jak bylo uvedeno výše, ten je neobsahoval. Tím, že žalovaný rozhodl na základě výše uvedeného zjištěného stavu, učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně rozhodl v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nezajistil dostatek podkladů k rozhodnutí tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný si především chybně vystačil s rozporuplnou informací rumunských úřadů, která deklarovala příslušnost Rumunska dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení na základě již čtyři a půl roku neplatného víza (10. 12. 2018).

14. S ohledem na neprokázání splnění podmínky pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, kdy bylo zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určeno Rumunsko, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobcem vznesené námitky stran neprokázání příslušnosti Rumunska k posouzení jeho žádosti jsou opodstatněné.
15. K následně žalovaným doložené komunikaci mezi ním a rumunskými úřady ze dne 31. 7. 2023 uvádí soud následující. Z této komunikace vyplývá, že žalobce disponoval v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR neplatným povolením k pobytu (platnost do 31. 8. 2022) a neplatným vízem (platnost do 10. 12. 2018). Žalovaný však vycházel v době vydání napadeného rozhodnutí z informací a podkladů, které nedostatečně prokazovaly, že by žalobce naplnil podmínky pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. V době rozhodování disponoval žalovaný pouze informací o žalobci uděleném vízu s dobou platností do 10. 12. 2018. Skutečnost, že žalovaný následně v reakci na žalobní tvrzení uvedená v žalobě doplnil prostřednictvím vyjádření k žalobě listinný důkaz představovaný již zmíněnou komunikací mezi ním a rumunskými úřady, není možné považovat za zákonný způsob zhojení nedostatků vzniklých již ve správním řízení. Ačkoliv žalovaným předložený důkaz s nejvyšší pravděpodobností prokazuje splnění podmínek pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení a tím i správnost napadeného rozhodnutí, není možné k němu pro jeho nepřípustnost přihlížet. Důvod k takovému závěru spatřuje soud v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež by zůstalo pravomocné a nadále nepřezkoumatelné z důvodu vytýkaných vad. Současně soud připomíná, že v případě přihlédnutí k žalobcem předloženému důkazu by rovněž došlo k porušení ust. § 75 odst. 1 s.r.s., kdy takový postup však nepředstavuje rozpor s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
16. Soud se dalšími námitkami žalobce nezabýval. Jelikož nebylo prokázáno, že Rumunsko je skutečně státem příslušným za posouzení žádosti žalobce, bude žalovaný povinen ve věci

znovu rozhodnout. V takovém případě bude hodnotit aktuální situaci žalobce, stejně jako podmínky v příslušném státě ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu je vypořádání zbylých námitek neopodstatněné a nesmyslné.

17. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm a) a b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje žalovaného k doplnění správního spisu o důkazy, které prokazují příslušnost Rumunska za vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a doplnění odůvodnění rozhodnutí o konkrétní důvody, v nichž spatřuje naplnění podmínek pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení ve vztahu k Rumunsku.

VI.

Náklady řízení

18. Procesně úspěšný žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Jejich vynaložení však ani netvrdil, ani nedoložil, a přiznání paušální náhrady nákladů řízení nepřichází v soudním řízení správním do úvahy (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 135/2015-79 ze dne 25. 8. 2015, č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobci tedy nebylo co přiznat a žalovaný neměl ve věci úspěch. Náhrada nákladů řízení jim tedy nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. září 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně